

POSTANOWIENIE

Dnia 20 lipca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Władysław Pawlak

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie ze skargi pozwanej C. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G.
o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem
Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 9 lutego 2015 r., sygn. akt V ACa (...)
w sprawie z powództwa R.C.
przeciwko C. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w G.
i Gminie Miasta T.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 20 lipca 2017 r.,
zażalenia pozwanej C. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G.
na postanowienie Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 25 maja 2016 r., sygn. akt V ACa (...),

**oddala zażalenie i przyznaje radcy prawnemu B.J. od Skarbu
Państwa - Sądu Apelacyjnego w (...) kwotę 5400 (pięć tysięcy
czterysta) złotych powiększoną o należny podatek od towarów i
usług tytułem pomocy prawnej udzielonej skarżącej z urzędu w
postępowaniu zażaleniowym.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) postanowieniem z dnia 25 maja 2016 r. odrzucił skargę o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem tego Sądu z dnia 28 stycznia 2015 r. jako nieopartą na ustawowej podstawie wznowienia.

W zażaleniu na to postanowienie skarżący wniósł o jego uchylenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sformułowanie podstawy wznowienia w sposób odpowiadający przepisom art. 401 - 404 k.p.c. nie oznacza oparcia skargi na ustawowej podstawie wznowienia, jeżeli już z samego jej uzasadnienia wynika, że podnoszona podstawa nie zachodzi. Taka skarga, w rzeczywistości nie jest oparta na ustawowej podstawie wznowienia i podlega odrzuceniu (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 października 1999 r., II UKN 174/99, OSNP2001, nr 4, poz. 133).

Artykuł 401 pkt 2 k.p.c. uzależnia dopuszczalność wznowienia od występowania związku pomiędzy naruszeniem przepisów prawa, a pozbawieniem strony możliwości działania, jako przesłanki wznowienia. Strona zostaje pozbawiona możliwości działania tylko wtedy, gdy znalazła się w takiej sytuacji, która uniemożliwia, a nie tylko utrudnia lub ograniczyła popieranie przed sądem dochodzonych żądań (por. uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 października 1999 r., II UKN 174/00, OSNP 2001, nr 4, poz. 133). Taka zaś sytuacja w sprawie nie miała miejsca.

Art. 139 § 1 i 2 k.p.c. przewiduje tzw. doręczenie zastępcze, które wchodzi w grę wtedy, gdy zaistnieje niemożność doręczenia według sposobów wskazanych w artykułach poprzedzających kodeksu postępowania cywilnego. W takim wypadku przesyłkę należy złożyć w urzędzie pocztowym lub lokalu organu gminy, pozostawiając na drzwiach adresata lub w skrzynce listowej zawiadomienie gdzie i kiedy pismo pozostawiono, wraz z pouczeniem, że należy je odebrać w terminie siedmiu dni od dnia umieszczenia zawiadomienia. W przypadku bezskutecznego upływu tego terminu, czynność zawiadomienia należy powtórzyć.

Art. 139 § 1 k.p.c. pozwala więc na uznanie przesyłki sądowej za doręczoną, mimo że odbiorca jej nie otrzymał. Datą doręczenia przesyłki - w sposób określony

w art. 139 § 1 k.p.c. - jest data, w której upłynął termin do odbioru złożonej przesyłki w oddawczej placówce pocztowej, jeżeli przed upływem tego terminu adresat nie zgłosił się po jej odbiór (por np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 lipca 2000 r., V CKN 1159/00, OSNC 2001, nr 1, poz. 12). Jest to wprowadzić tylko postać fikcji prawnej doręczenia, ale fikcji pociągającej za sobą wszelkie skutki doręczenia. Doręczenie przewidziane w powołanych przepisach - jak to wyjaśnił Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 4 września 1970 r., I PZ 53/70 (OSNCP 1971, nr 6, poz. 100) - oparte jest na domniemaniu, że pismo sądowe dotarło do rąk adresata i że w ten sposób doręczenie zostało dokonane prawidłowo. Obalenie tego domniemania jest oczywiście możliwe, niemniej jednak tylko takimi środkami dowodowymi, które stwarzałyby pewność, bądź choćby wysokie prawdopodobieństwo, że adresat nie powziął wiadomości o miejscu złożenia przesyłki.

Skarżąca nie zdołała wykazać swojego twierdzenia o braku prawidłowego dwukrotnego awizowania spornej przesyłki. Ustalenie w tej materii Sądu Apelacyjnego w (...) ma oparcie w dowodzie z dokumentu, tj. w prawidłowych adnotacjach doręczyciela o dwukrotnym awizowaniu przesyłki z zawiadomieniem o terminie rozprawy apelacyjnej, ale także w przesłuchaniu w charakterze świadka doręczyciela M.M.. Ocena dowodów zgodnie z zasadą bezpośredniości przynależy do sądu, który dowody przeprowadza. Brak podstaw do oceny, jakoby Sąd Apelacyjny dokonał kwestionowanego w zażaleniu ustalenia z przekroczeniem zasady swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.).

Odpowiedź P., na reklamację C. sp. z o.o. w G. zawarta w piśmie z dnia 13 maja 2015 r., wbrew stanowisku skarżącej, nie stanowi uznania reklamacji. Okoliczność podniesiona w niepodpisanym zażaleniu osobiście sporządzonym przez prezesa R.S. dotycząca jego rozvodu z E.S. też nie podważa oceny dokonanej przez Sąd Apelacyjny, jeśli wziąć pod uwagę, że ich małżeństwo zostało rozwiązane wiele lat wcześniej, bo w 2007 r., a więc była żona nie mogła być uznana za domownika w rozumieniu przepisów o doręczeniach.

W świetle więc dokonanego, niepodważonego skutecznego ustalenia, brak podstaw do oceny, aby działanie Sądu Apelacyjnego w sprawie naruszało przepisy postępowania. Na marginesie można zauważyć, że skarżąca spółka miała

możliwość wnieść skargą kasacyjną, skoro postanowieniem z dnia 20 maja 2015 r. został jej przywrócony termin do złożenia wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego i z możliwości tej nie skorzystała.

Z tych względów zażalenie podlega oddaleniu (art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.).

aj